

Zanka Večnosti

Neke noči pozornost potegne v podoživetje izkušnje, ko se zvijam v primežu krivde. Vrti me v zanki samo-obtoževanja, da sem kriva za nesrečo drugega, zaradi dejanja, ki sem ga naredila, čeprav mi je bilo rečeno drugače. Šla sem proti Dogajanju in moje delanje je povzročilo nepopravljivo obžalovanje. Živa se žrem, a je že narejeno. Moja upornost je uresničena in žanjem njene sadove. Dnevi tečejo, a krivda ne popusti. Bledim, hujšam, brez volje do Življenja, v zavračanju vsakega nasveta in tolažbe, 'Zakaj nisem poslušala!', 'Zakaj sem morala biti pametna?' 'Zakaj sem tiščala?'

Videti je brezizhoden položaj..., ko vse vem v teoriji, pa vseeno ne vem, ko sem izzvana. Koliko vode mora steči čez ta mlin, nihče ne ve, a dovolj, da me zmehča in trajno preobrazi. V nekem trenutku v temino seže Žarek Luči in malo razsvetli pogled, da nisem v celoti odgovorna za nastalo škodo, da Dogajanje zajema mnogo usod, nad katerimi ima vsak svojo voljo..., ko sem predlagala idejo, so bili nad njo navdušeni vsi, nihče ni nasprotoval. Tema vskoči s svojo neutolažljivostjo, 'ti optimizem, na vse gledaš iz svetle plati, vedno najdeš prav besede, a ne izbrišejo dejstva, da sem kljubovala nasvetu, drugim pa ga zavila tako, da ga niso mogli zavrniti'.

Zdaj se do Duše stegneta dva Žarka in še močneje razjasnita pogled, da Luč ni tu, da bi me tolažila, da vse to ni moja krivda. Luč je tu, da mi pove, da Ona potrebuje Dušo z vestjo, ki prepozna in obžaluje zmoto. Ona potrebuje pogumno Dušo, ki si zna pogledati v oči, tudi, kadar so kalne, da bi se po njih lahko izlila v svet in jih znova zbistrila s Seboj.

Vprašam jo, 'Ali Večna, vsemogočna Luč res potrebuje mene, neznatno? Luč odgovori z dostojanstvom in gotovostjo... 'Nikoli še nisi naredila večje napake, zato od nje še nisi prejela nauka. Jaz imam precej izkušenj.' Tu malo postane, vidi, da se čudim njeni šibkosti, 'kako lahko vsemogočna Luč zgreši?' 'Ne misli, da je Popolnost nezmotljiva, Popolnost je le nezlomljiva. Nekoč sem naredila korak v napačno smer in povzročila veliko gorja. Preostalo mi je, da Sem dolgo tavela v temi. Korak za korakom..., dolgo nisem imela druge izbire. Večkrat se je zdelo skoraj večno, a nisem dovolila, da bi Me tema prevzela. To bi bila resnična izdaja Mene, Luči, ki Sem. Večja kot je tema, bolj moram vztrajati, da ne omagam pod njo.'

Tema ne popušča, 'Ali se ne bo kdo, ki nosi tako težko breme, zlahka spotaknil in padel in se mu bodo smejali?' Luč odločno in nežno odvrne 'Če padeš, se pobereš. Če se ti ljudje posmehujejo, jim dovoli. Ko bo Svetloba enkrat povsem presijala temo, bodo minule težave videti neznatne, malo zmrzali na tvoji Poti.' Še zadnji dvom se oglasi z vprašanjem 'A kdo to zmore?' Luč umolkne, z nasmeškom, ki ne pušča dvomov, me globoko pogleda v oči in toplo prime za dlani. Name odtisne Svoj Sijajni pečat in se razpusti v Večno Navzočnost.

Zdaj Hočem spustiti nadzor. Zdaj se Hočem Predati in dovoliti, da se mi Življenje godi. Zdaj se ne vmešavam več v odločitve in usode drugih. Zdaj se Hočem poznati gola, brez družbenih vlog in programov? Zdaj hočem biti svobodna in dati svobodo..., tudi padanja. Zdaj Hočem vedeti, kdo sem, ki doživlja? Tako vem... nisem otrok, ki išče pohvalo, nisem mladostnica, ki potrebuje pozornost, nisem delavka, ki izpolnjuje normo, nisem mati, ki vzgaja 'dobre' ljudi, nisem žena, potrebna priznanja, nisem umetnica, ki se izživlja, nisem podjetnica, ki upravlja z viri in kapitalom, nisem popotnica, radovedna po razgledih tega sveta, nisem ljubimka, ki hrepeni po izpolnitvi... . Kdo Sem, ki ostane, ko slečem ta začasna oblačila? Zakaj je na to vprašanje edino vredno najti odgovor? Zakaj je to vprašanje, ki ga ni in ne bo obravnavala nobena dr. dizertacija?

Prisotnost me hoče Celo, da bi v Njej in z Njo Bila Resnična.

Prisotnost je Prehod.

Skozenj ne morem vzeti imena, verovanj in prepričanj..., niti ran.

Skozenj zdrsimo le razgaljena, neizumetničena, prvinska...,
slečena matične številke z njenimi pritisklinami.

To ni konec Mene, je konec tega, kar nisem. Kaj me ta svet ni oropal igrivosti in me stlačil v resno uniformiranost, v kateri si čuden, če z otrokom, poskakuješ po hodnikih marketov, da bi ubežal njihovi brezdušnosti? Duša potrebuje neizumetničenost, da lahko sploh diha. Nepredstavljen pritisk se izvaja Nanjo, da bi Jo držal ukročeno, a nepremagljiva je Moč, ki jo hoče ukrotiti. Spominja na nežni kalček, ki se preriva skozi debelo plast asfalta, po katerem divjajo megatonske jeklene pošasti. Če mu le ne zapeljejo čez glavo, se bo prerinil skozi najmanjšo razpoko in svoj kratki obstoj uspel nastaviti Soncu.

Življenje kalčka se ne zanaša na fizično moč, le tiho in neomajno hrepeni po izpolnitvi samega sebe. Njegova skrivnost je nezlomljiv namen po razcvetu. Zanj žrtvuje svoja mnenja o nepravilnosti Življenja, ki mu je namenilo tako neugodne pogoje, žrtvuje zamere do asfalta, ki mu otežuje kalitev, žrtvuje svoje komentarje o divjakih, ki mu ne dajo miru, žrtvuje jezo do brezbriznih, ki ga niti ne opazijo, žrtvuje osamljenost, v kateri njegovo Lepoto opazijo le Sonce, veter in dež.

Cel in priseben se le steguje k Svetlobi. Ne ozira se na nič drugega, ničemur se ne da premotiti. To je nepremagljivost Življenja, ki ni položena v telo, ampak je telo položeno Vanjo, od koder je njegova tudi telesna trdoživost

To je vzdušje, ki Življenju dovoli sprostitev in širitev. V njem more Duša zaobjeti vsa moja nasprotovanja..., moja lepoto in sram, moja veselja in žalosti, moja hrepenenja in strahove..., ne, da bi me sodila, ampak vpila Vase vsak odtenek Mene in v Dogajanju odzrcalila moje Bitje, ne moj imidž. Osvobodjena Duša sleče namišljeno in se postavi v to, kar je od nekdaj tu..., v Čisto Zavedanje, nedotaknjeno s časom in osebno zgodbo, ki se odvrti v njem. Zavedanje ni moje, ne pripada mi, nisem Njegova stvariteljica, nisem Njegova lastnica, niti gospodarica..., je Jaz.

To je Resničnost, v kateri ni nič mojega, le Ona Sem.
V Njej je Življenjski Tok, pretakajoč se skozi vse stvari z veliko Milino
in z Jasnostjo, ki drobi laži kot školjke, da bi iz njenih drobcev
mogla oživeti v Svojo Resničnost, v Živo izkušnjo.

Zaradi Nje se, skozi Življenje, ne gibljem grabežljivo in ogroženo, pač pa Sijajno. Od ljudi ne potrebujem ničesar, ker sem Zaceljena, ne iščem ničesar, ker Sem najdena. Zdaj me ne more več zapustiti. Tudi, kadar padem, tudi, kadar se pozabim, me Ona terja nazaj skozi sanje, bolečino, navdih, tišino... . Trka na Srce sprašujoč, se Ji bom odprla in predala, dokler se v Njej ne izničim do prosojnosti, kjer domuje le še Svetloba.

A Ona se ne zadovolji s tem, da se prebudi v tem Srcu..., to je polovica Zanke.
Hoče se širiti, se razlivati..., da je deljena, izražena, udejanjena.
Ne more prebivati le v sobah meditantov in besedah poetov.
Hoče Živeti, se utelešati po Živih stvareh.
Hoče Živeti po mojih rokah, v mojem pogledu, v mojih delih... .
Hoče se dajati svetu brez zadrževanja, ne s pompozni dejanji,
ampak s Prisotnostjo, s Potrpežljivostjo, s poslušanjem
in z odprtim srcem, tudi, kadar boli.

To je začetek Ljubezni, ki me ne vidi pokvarjene, potrebne popravila, vidi le lasten odsev. Tako Ljubezen zaokroži in sklene zanko Sijajne Večnosti. Hodi po svetu kot Tihota, ki zdravi, kot Prisotnost, ki sprejema. Ničesar ni, kar bi lahko še iskala, nobenega nauka, ki bi ga lahko spoznala, nobenega obreda, ki bi ga morala narediti... . Je la ta Dih in tiho Vedenje, da je Svetost že tu in Živi samo še kot Daritev.

* * * MaŠumoRada * * *